

па прѣдпазливо по-тайно да работятъ. Вече работата взе по сериозенъ характеръ, не тъй дѣтиската и неопитаната. Знаяше всѣки отъ дѣйциѣ: какъ се повѣрѣва тайна и кому, какъ се говори откровенно или не; къде отива съ работата си прѣдоставена нему отъ комит. за да я извърши; съ какви хора ще се събере; не давали подозрѣние на съглѣднициѣ. Тѣзи станаха като първи уроци за изучаване отъ рискующитѣ се. Събрание отъ мнозина, на което и да е мѣсто се отбѣгваше, а само за неизбѣженъ случай членоветѣ и по-личнитѣ дѣйци се събираха. Извѣстия се съобщаваха единъ чрѣзъ други, тъй и наставления. Полицията вече дигна подозрѣнията си и мисляше, че съ затварянието на кафенето всичко осуети.

Прѣпорѣченниятъ отъ Г. Иконоповъ К. Ж. Ключковъ, се прикриваше отъ членоветѣ тукъ-тамъ изъ градътъ и напоследѣкъ отиде при Алекси Стояновъ въ видѣ на работникъ-кундурадчий, да приготви чанти за възстаннициѣ. Най послѣ отиде въ дюкянътъ на П. Костовъ и Д. Кукумявковъ, дѣто само нощемъ се заключаваше, като му се приготвяше храна. На 28-ий Мартъ, на Врѣбница, излѣзе прѣзъ деньтъ и вечеръта се не завърна. Тогава се извѣсти на всичкитѣ бдители за неговото неоткриване, да го търсятъ. Георги Киряковъ отиде въ Клуцохоръ да извѣсти на Нено и той да го търси, понеже Кръстю се познаваше съ Нена. Коста ^{Митковъ отиде} отиде въ Гюръ Чешме и отъ тамъ за Комлука. Д. Кукумявковъ отиде по чаршията нощъ тъмъ на полицията за да се научи дали нее хванатъ. П. Костовъ се маеше около дюкянътъ и въ случай чо Кръстю се